

Helt forrest på miljøfronten

Tekst og foto: Thomas Lindy Nissen

Skydning har altid været en stor del af Marie-Louise M. Achton-Lyngs liv – vi har været med HB-medlemmet for kreds 7 på bukkejagt og fået en snak om, hvordan hun holder fast i sin interesse.

PORTRÆT: Herregården Beldringe ligger midt i underskøn natur på Sydsjælland. Der er ikke noget at sige til, at hovedbestyrelsesmedlem for kreds 7, Marie-Louise M. Achton-Lyng, er stået op, før fanden fik sko på. Sammen med sin mand Rasmus og to jagtkammerater har hun lejet bukkejagten på en del af godsets jorde. Da det er første år, de har jagten her, kender hun ikke mange

bukke i området, men hun ved, der går en gammel buk nede ved den ene eng – der skal vi sidde på anstand.

Fundamentet i DJ

Marie-Louise er født i 1981 i Roskilde (lige midt i kreds 7). Hendes far var erhvervsfisker og på vandet i lange perioder ad gangen, så hun ville selvfølgelig gerne være sammen med ham,

når han var hjemme. Skulle hun være det, var det på skydebanen eller på jagt, så hun fulgte derfor allerede som syvårig sin far på jagt og skød som 12-årig sin første lerdue. Allerede som barn var hun en stor del af foreningslivet i Hedehusene-Fløng Jagtforening, hvor hun var med til at passe kantinen, trykkede duer ud til skytterne eller samlede hele lerduer ind.

Vi drejer fra den lille vej og parkerer i en smuk allé. En sommerrød rå esser på marken et par hundrede meter ude til venstre, mens den langsomt trækker mod skoven. Marie-Louise overvejer et par minutter, om hun skal pyrsche tilbage langs skoven i håb om igen at få kontakt med en gaffelbuk, vi så fra bilen under turen herud. Men vinden er helt forkeret til sådan en pyrsch, hun bestemmer sig for at holde sig til planen og sætte sig ned ved skovengen. På vej derved standser hun med jævne mellemrum for at afsøge engområdet, mens hun hviskende kommer ind på et par af sine jagtpolitiske synspunkter.

– Jeg sætter foreningsarbejdet meget højt, for uden lokalforeningerne, der er fundamentet i hele organisationen, er Danmarks Jægerforbund ingen-

ting. Det er meget vigtigt, at vi plejer vores lokalforeninger, og jeg mener faktisk – selvom det ikke er politisk korrekt at sige det – at man ikke er medlem af Danmarks Jægerforbund, man er medlem af en lokalforening, siger HB-medlemmet, der bl.a. har siddet i bestyrelsen i Hedehusene-Fløng Jagtforening siden årtusindskiftet.

Skydebanestrategien

Nede i mosen står nogle bistader, længere ude lægger mosekonen et blødt tæppe af tåge ind foran to stykker råvildt, der står under et enligt træ. Dyrene er langt ude, så skridt for skridt bevæger vi os fortsat langs med skovbrynet mod skydetårnet. Vi er 10 meter fra at nå det, da et dyr springer, lige inden for skovbrynet. Vi kan ikke se det, men står stille et stykke tid, inden vi bevæger os nærmere tårnet. Så smæler dyret, mens det tordner gennem underskoven. Var det bukken? Vi ved det ikke.

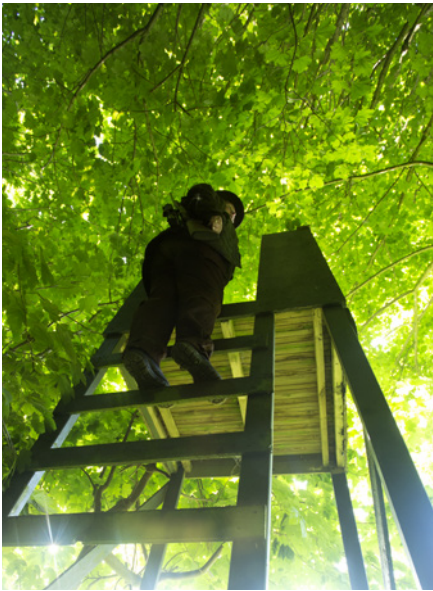
Da vi er på plads i skydetårnet, fortæller hun lidt om DJ's skydebanestrategi.

– Specielt min egen kreds har mange udfordringer med at få lov at beholde vores anlæg, da

der i tæt befolkede områder bliver set skævt til den støj, vi laver. Samtidig har vi i vores landsdel mange veluddannede borgere, som ved præcis, hvad de vil have, og hvordan de kan påvirke deres sag i en bestemt retning, også når det gælder lukning af skydebaner. Hovedbestyrelsen valgte derfor i foråret 2016, at vi skulle have skydebanerne på dagsordenen som et politisk punkt i forbindelse med miljøgodkendelser, forklarer hun.

Helt apropos skydebaner er Marie-Louise – eller Musse, som vennerne kalder hende – meget ferm med en haglbøsse. Hun er blandt de bedste danske kvindelige flugtskytter, så mænd også bedre end de fleste mandlige. Hun har været forbundsmester i flugtskydning flere gange.

– Det er lokalforeningernes aktiviteter, engagement og kultur, der gør, at vi kan samles om at gå på jagt. Om det så er hundearbejde, riffelskydning, >

Som formand for våbenudvalget lægger Marie-Louise vægt på, at danske jægere går forrest og viser, at vi opbevarer vores våben sikkert. Befolkningen skal – specielt set i lyset af bande problemerne – kunne stole på, at vi har styr på vores våben. Stort set alle skydevåben, der anvendes til kriminalitet, er da også ulovlige.

Marie-Louise M. Achton-Lyng

Fødselsår og fødested:	1981, Roskilde.
Beskæftigelse:	Regionschef i et rekrutteringsfirma.
HB-medlem:	For kreds 7 og formand for DJ's politiske våbenudvalg.
Første jagttegn år:	1996.
Første jagtpolitiske tillidspost:	Formand for juniorjæger-udvalget i Hedehusene-Fløng Jagtforening.
Første stykke vildt:	Krikand, som blev nedlagt i en double under en andejagt på Aalholm Slot på Lolland, der var tale om en nyjægerjagt.
Foretrukne jagtform:	Duejagt.
Største jagtoplevelse:	I udlandet var det at nedlægge en zebra, men også en dansk duejagt, hvor hun sammen med en jagtkammerat nedlagde 120 duer på en eftermiddag, kommer højt på listen.

➤ flugtskydning eller noget helt fjerde, er det vigtigt, at vi forstår det, at vi bakker op og giver alle de frivillige et skulderklap, når muligheden byder sig, siger hun.

Personligt har hun taget tillidsmandsstigen op i DJ fra ungdomskordinatør, lokalformand, kredsformand og nu medlem af hovedbestyrelsen. Derudover sidder hun også p.t. som næstformand i Dansk Flugtskydnings Forbund og har tidligere været medlem af bestyrelsen i Dansk Skytteunion, hvor hun sad i Unionsstyrelsen seks år.

Renere baner

Solopvarmningen af luften lukker over den næste halve time ned for moskonens bryggeri. Vind er der ikke meget af, men når den er der, svøber den ret meget, så der sker intet omkring os. En sms får hendes mobiltelefon til at brumme lidt. Det er ægtemanden, der kan fortælle, at han har set to spidsbukke på den anden side af skoven, som han ikke ville skyde. Nu vil han prøve at pyrsche lidt rundt, så Marie-Louise skal være klar, hvis han støder noget.

Marie-Louise er ene kvinde i hovedbestyrelsen og forstår som sådan at multitask, hun kan godt være klar til, hvis en buk skulle blive stødt ud af skoven og samtidig tale jagtpolitik.

Hun kommer ind på et andet varmt emne: forureningen af skydebanerne.

– I Danmark har vi en kultur, der dikterer, at forurenere rydder op ef-

ter sig selv, og det er sådan set ok, men vores problem er, at nogle af de baneanlæg, vi har, er op til 75 år gamle, og den bestyrelse, der sidder i dag, havde

Marie-Louise ynder at gå på jagt med ægtemanden Rasmus, som hun også har en søn sammen med. Hun fødte drengen på en tirsdag, og der var skydning i foreningen en onsdag, hvilket ifølge hende selv var lidt noget skidt, da hun så var tvunget til at vente en hel uge med at komme på skydebanen.

jo ikke ansvaret, dengang forureningen skete, men alligevel er det dem, der nu sidder med ansvaret. Der er bly og lerduerester helt ned i en meters dybde nogle steder, og det er dyrt at rense op, og så er der jo den plastiske forurening fra vores forladninger, siger hun. Et emne, vi kommer nærmere ind på senere.

– For at hjælpe med til løsningen arbejder vi sammen med en ingeniør og et andet medlem på at udvikle en maskine, der kan rense skydebanerne op, og så skal det også lige nævnes, at mange foreninger allerede i dag bruger duer, der miljømæssigt ligger langt under kravene, forklarer hun.

Klar i tide

Solen tiltager sig yderligere magt, temperaturen stiger endnu et hak, og der sker absolut ingenting på engen foran os. Pludselig kommer en gøg skarpt forfulgt af en mindre sangfugl flaksende forbi. Det er tydeligt, at sangfuglen ikke ønsker udefrakommendes indblanding i sin yngleaffære. Akkurat som Marie-Louise ikke ønsker eksterne dikteringer i forhold til jægeres plastforurening i naturen.

– Som grøn organisation er det ikke ansvarligt bare at se til, at danske jægere utilsigtet spreder mere end 10 tons plastisk forurening i naturen hvert år. Regner vi forureningen via plastforladninger ud fra, hvad der bliver solgt af jagt- og flugtskydningspatroner i Danmark hvert år, er det der omkring tallet ender, siger hun.

– Vi tog i HB derfor den drastiske beslutning, at vi – lige så snart der er et brugbart alternativ – skal skyde med bionedbrydelige forladninger. Som organisation skal vi bakke op om at få indført et lovkrav på dette område, inden udefrakommende kræfter dikterer det, forklarer hun.

Marie-Louise mener, at det er vigtigt, at Jægerforbundet går forrest på dette samfundsmæssigt brandvarme område. DJ bør være et foregangsbylde for hele Europa.

– Dengang man lavede forbud mod blyhagl, skete det over natten, men denne gang ønsker vi at være på forkant. Og p.t. er der tre typer forladninger, som ser ud til at kunne bruges: En er lavet af alkohol og majsstivelse, en af filt og en af pap, og disse er absolut mulige alternativer til dem, vi bruger i dag, understreger hun.

Hun er godt klar over, at det i starten vil blive lidt dyrere at købe en jagtpa-

tron, og hun har fuldt fokus på, at udgangshastigheden skal være der, patronen skal være sikker, den må ikke skade skyttens våben, og drabet skal være effektivt som nu.

– Vi er gået målrettet frem på disse områder, men med baglandet i orden. Og jeg har faktisk kun fået positiv respons på det, siger hun.

Foreningsfrihed?

Rasmus sender et foto taget med mobiltelefonen et sted i skoven lige bag os. Han har pyrschet sig helt ind på en då, der befinder sig ikke langt fra skydetårnet. Morgenjagten er forbi, vi beslutter os for at stoppe, vende tilbage til jagtstuen, drikke morgenkaffe med de andre og dele den stille morgens oplevelser. Vi taler lidt videre, mens vi går, og hun vil gerne slutte, hvor vi startede med lidt mere snak om lokalforeningerne og deres værdi for os alle.

– Mange af de mennesker, der tager jagttegn i dag, er nok ikke, som man var tidligere, interesseret i foreningslivet, men bruger mere jagten som et netværkssværktøj. Generelt vil jeg mene, at de først finder ud af, hvilke fordele der er i foreningstilbuddene, når de har været jægere i tre-fire år. Men almindeligvis kommer de mere i foreningen for at nyde end for at yde, fortæller hun.

Med den naturlige afgang og et svagt faldende medlemstal har DJ fra 2018 udstukket en målsætning om, at tendensen skal vendes. Jeg spørger lidt ind til, om hun kunne forestille sig, at vi brugte den obligatoriske haglskydeprøve som katalysator for dette.

– Der er jo foreningsfrihed i Danmark, men flere og flere foreninger hæver helt forståeligt prisen for at skyde på banerne, hvis man ikke er medlem. Det er helt i orden, for er man ikke medlem, bør det koste en hel del mere at anvende de anlæg, som DJ's medlemmer har betalt for. Ønsker man at gøre brug af de dygtige instruktører, som er uddannet af DJ, må det koste, pointerer hun.

– Vi skal ud og oplyse meget mere om, hvilken betydning Jægerforbundet

Marie-Louise skød sin første buk som 16-årig sammen med sin far. Jagt er primært noget, hun går på med familien, da mange af hendes familiemedlemmer (far, mand, søn, onkler m.fl.) holder af at gå på jagt. Her har hun fundet et frisk bukkeskrab lige bag skydetårnet, vi sad i.

Selvom mange jægere selvfølgelig opsamler plastikforladninger, når de ser dem i naturen, ligger der mange tons tilbage. Det skal der ifølge Marie-Louise M. Achton-Lyng gøres noget ved, og DJ bør gå forrest til glæde for både naturen og jægerne.

et grundlæggende har for jagten i Danmark, og hvilke muligheder vi skaber, for at danske jægere kan blive endnu bedre jægere inden for alle parametre af jagten. Det kan godt være, at man ikke mærker, hvad DJ udretter på daglig basis, men prøv alligevel lige at tænke over, hvad der bruges på at formidle et positivt billede af jagten i Danmark til det omkringliggende samfund, hvor fine anlæg vi har, og hvor mange dygtige, veluddannede, frivillige ildsjæle du møder derude, slutter den kontante kvinde.

Vi går ind i skoven bag tårnet, hvor Marie-Louise straks finder frisk skrab. Han har været her, bukken! Måske var det ham, vi hørte smæle for et par timer siden, måske var det den gamle – men det finder vi aldrig ud af! tln@jagtrejsefeber.dk

